

Joop's grote Vriend

DOOR
ZETTA

Rie
Reinderhoff

G.F.C ALLENBACH N.V. NIJKERK

JOOP'S GROTE VRIEND

DOOR

ZETTA

Met tekeningen van Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

Joop op de boerderij

Kukeleku, kukeleku, kukeleku. . . .

Verschrikt wordt Joop wakker en doet zijn ogen open. Wat gebeurt er, en waar is hij?

O, nu weet hij het weer. Hij ligt in de hoge bedstee van boer Gerritsen uit Veendorp. Gek toch eigenlijk: gisteren werd hij nog wakker in zijn eigen bed in Rotterdam en nu ligt hij hier helemaal in Veendorp. Zou hij. . . ja, heel voorzichtig steekt hij zijn benen buiten boord en laat zich naar beneden glijden. Met een plof staat hij op de grond.

Hoe laat zou 't zijn? De boerin is al op. Hij hoort haar lopen in de keuken.

Nu moet hij zich eerst wassen en kleden. Wassen, maar waar?

„Zo, m'n jongen, kon je er zelf wel uitkomen? En hoe sloop het in de hoge koets?” Dat is de boerin, die met haar vriendelijk gezicht om de deur kijkt.

„En nu wil je je zeker wel wassen, niet? Kom maar eens mee.” Joop loopt achter de boerin aan naar buiten. Ze geeft hem een handdoek en zeep en wijst op een grote pomp. „Dat is nu onze wastafel. Probeer maar eens hoe heerlijk fris het is.”

Joop trekt aan de zwengel en houdt zijn hoofd vlug onder de dikke waterstraal. Brrr. . . . lekker is dat!

Hij spat en plast naar hartelust en komt later met vuurrode oren weer binnen.

Daar zitten de boerin en de boer, de meid Jantje en de knecht Geert. Hij mag naast de boerin zitten en krijgt een dik bord pap opgeschept. Juist wil hij de lepel er in zetten als de boer zegt: „even stil” en z'n pet voor zijn gezicht houdt. Verwonderd laat Joop de lepel weer los en kijkt de anderen aan. Allemaal hebben ze de ogen dicht en de boerin beweegt haar mond. Dan zet de boer de pet weer op en begint te eten. Nu durft Joop ook beginnen.

Als ze allemaal flink gegeten hebben (Joop's buikje is rond van de pap) gebeurt weer hetzelfde met de pet van den boer en de mond van de boerin. Joop begrijpt er niets van en durft het ook niet te vragen, misschien later. . . .

Joop mag lopen en spelen waar hij wil en komt ogen tekort om al het nieuwe en mooie te zien. Wat een dieren! Wat moet die boer toch rijk zijn, dat dat allemaal van hem is. Maar ja, de boer is ook rijk: anders vroeg hij toch zo maar niet een vreemd Rotterdams jongetje een paar maanden op zijn boerderij!

„Joop, ga je mee de kippen voeren?”

Ja, dat wil Joop graag en hij mag de bak met voer dragen. De boerin klapt in haar handen en roept: „tuut, tuut, tuut!” Van alle kanten komen de kippen aan, groot en klein, wit en bruin en bont.

Joop kijkt zijn ogen uit naar al dat gekriebel en gepik. Vooral die kleine, bonte kippetjes met dat gekleurde haantje vindt hij leuk. Wat een grappig, klein ding is dat. Zou hij het eens over zijn rug aaien? Zou dat ook zacht zijn? Het lijkt wel zo!

Voorzichtig komt Joop wat dichterbij en steekt een hand naar het haantje uit.

Maar het dier is niets op Joop's vriendelijkheid gesteld. „Pik!” doet z'n bek en als Joop vlug maakt dat hij weg komt, loopt de haan hem achterna. Joop loopt

wat hij lopen kan en gilt van angst. De haan klapt met z'n vleugels en pikt Joop in z'n broek. . . . bijna, want net op het laatste ogenblik komt Jantje te hulp en trekt Joop omhoog van de grond. Ze jaagt de haan terug.

Joop huilt van schrik en angst. Jantje sust hem en

zegt: „Domme Joop dan toch. Dacht je dat de haan dat prettig vond?” Joop knikt. „Nee hoor, aai de kippen maar niet. Alleen Mieke, de poes, die vindt het fijn als je haar aait en knuffelt.”

De dag vliegt om voor Joop. Het is avond voor hij er om denkt. De boerin komt nog even binnen als hij al in de hoge koets ligt en stopt zijn dekens lekker in.

„Ga nu maar vlug slapen, Joop, dan kun je morgen weer fijn spelen. Welterusten.”

„Welterusten,” zegt ook Joop; en dan, een beetje bang, want hij durft haast niet: „Wat deed de boer bij het eten achter z'n pet en met wie praatte u met uw ogen dicht?”

Vriendelijk strijkt de boerin Joop over het hoofd en ze zegt: „Dat is bidden, Joop. Dan praten we met God. God, die alles gemaakt heeft en van Wien alles is. Alles wat wij hebben, krijgen we van Hem. En nu vragen we of Hij het eten zegenen wil. En we danken Hem voor al het heerlijks. Voor we gaan slapen vragen we Hem of Hij ons in de nacht wil bewaren,

en we danken Hem voor al de goede dingen die we van Hem kregen. We vragen Hem ook, of Hij onze verkeerde dingen vergeven wil."

Joop luistert. Hij begrijpt niet alles. Eén ding is hem wel duidelijk. Vanmiddag dacht hij dat de boer zo rijk was, maar nu kent hij Iemand, die nog veel en veel rijker is. Wat moet het fijn zijn, om zomaar met dien rijken Mijnheer te praten. Zou Hij ook wel naar hem, naar Joop, willen luisteren?

„Mag ik óók wel met God praten? 'k Zou het erg graag willen. Maar Hij kent mij nog niet. Wilt u het eens voor me vragen?"

„Natuurlijk mag jij ook bidden. God luistert naar alle mensen."

Dan gaat de boerin op de stoel voor het bed zitten, en neemt Joop's kleine handjes in haar stevige, grote. Ze sluiten hun ogen en dan vraagt de boerin of God naar hen luisteren wil. Of Hij Joop wil bewaren van nacht. Of Hij ook thuis in Rotterdam voor moeder wil zorgen.

Als de boerin al lang weer weg is, denkt Joop nog steeds aan dien rijken God en hij zegt zachtjes: „Ik ben Joop uit Rotterdam en ik lig in de bedstee van boer Gerritsen. Ik dank U wel voor al de lekkere pap van vandaag en.... en.... dat U er voor gezorgd heeft dat de haan me vanmiddag niet pikte."

Dan slaapt Joop....

II

De grote Vriend

Het is Zondagmorgen. De zon schijnt en Joop springt vlug het bed uit. Fijn, Zondag! Dan mag hij zijn nieuwe blouse aan, een witte, die hij van de boerin gekregen heeft. Ze heeft haar zelf ge-

naaid en hij heeft mee mogen helpen rijdraadjes uittrekken.

Na het eten haalt de boer de fietsen te voorschijn van de boerin en hemzelf. De boerin krijgt een paar dikke boeken uit de linnenkast. Eén mooi boek is er bij, met een gouden slot er op. Joop raakt er niet naar uitgekeken. Hij strijkt er voorzichtig met zijn vinger overheen. Mooi glad is het, en wat leuke figuurtjes en bloemetjes zitten er op het slot getekend.

„Wij gaan naar de kerk, Joop. Jij moet vanmorgen maar samen met Jantje op het huis passen. Vanmiddag mag jij met Harm en Grietje van hiernaast naar de Zondagsschool. Dat is eigenlijk de kerk voor de kinderen. Ging je daar in Rotterdam ook naar toe?”

„Nee,” zegt Joop, „we gingen 's Zondags altijd de hele dag naar Opa. Die heeft een schip in een fles bovenop de kast staan. En die kan prachtig vertellen van toen hij op zee was.”

„De meester vanmiddag vertelt óók heel mooi, ook allemaal verhalen die waar gebeurd zijn.”

„Fijn,” denkt Joop, „als het echt gebeurd is, is het veel echter. Wat heb je nu aan verhaaltjes die ze zo maar bedenken of uit een boek halen. 't Zal me benieuwen, of de meester het zo mooi doet als Opa. Misschien is de meester ook wel op zee geweest.”

Eindelijk is het dan halftwee. Harm en Grietje komen Joop halen. Joop krijgt een schone zakdoek en twee centen mee. En allemaal krijgen ze een dikke appel voor onderweg, want ze moeten bijna een half uur lopen. Eerst een lang eind langs hun eigen wijk en dan nog langs de hoofdvaart. Een leuke weg vindt Joop dat, langs de hoofdvaart. Ze moeten al maar over kleine, smalle bruggetjes, want telkens gaat er weer een wijk op zij uit, waar weer boerderijen staan. Net als ze bij school komen staat de meester op de stoep en laat de kinderen binnen.

„Zo, Harm, heb je een vriendje meegebracht? Dat is

fijn," zegt de meester, en Joop krijgt een hand van hem. „Hoe heet je en woon je dicht bij Harm?"

„Ik heet Joop en ik woon in Rotterdam. Maar nu ben ik bij boer Gerritsen voor een poosje."

„Zo," zegt de meester, „en was je in Rotterdam ook op de Zondagsschool?"

„Nee, meester," vertelt Joop weer, „ik ging altijd naar mijn opa. Die kan prachtig vertellen. Hij heeft vroeger op zee gevaren. U vertelt ook allemaal echte verhalen, hè? Bent u ook op zee geweest?"

„Nee, Joop," lacht de meester, „zelf ben ik niet op zee geweest. Maar vanmiddag zal ik toch iets vertellen van Iemand, die wel echt op zee geweest is. Luister straks maar goed."

In de klas wordt het al gauw heel stil en dan zingen de kinderen een versje samen. Joop kent het niet, en hij kan het ook niet zo vlug onthouden. Eén regel-tje hoort hij een paar keer: „Ja, overal is God."

„Hé," denkt hij, „zouden ze hier op school dien rijken Mijnheer ook kennen, waar de boerin van verteld heeft?" Ja hoor, het is vast dezelfde, want alle kinderen moeten hun handen vouwen en hun ogen sluiten, en dan gaat de meester met God praten. Hardop. Joop hoort het allemaal, en het is net als de boerin gezegd heeft. Hij bedankt God voor alle goede dingen en zegt, dat ze spijt hebben van hun ondeugendheden. Nog eens weer zingen ze, en dan moeten de kinderen een versje opzeggen, dat ze thuis geleerd hebben. Ze krijgen allemaal een briefje mee met een nieuw versje er op voor de volgende keer. Joop ook, en hij is vast van plan het goed te leren. Minstens zo goed als die jongen naast hem, want die kon het vlug, nou! Je kon hem haast niet verstaan, zó vlug ging het!

En dan gaat de meester op de voorste bank zitten en alle kinderen schuiven lekker makkelijk in de bank. Meester gaat vertellen!

O, wat stormt het! De lucht is donker, de wolken jagen elkaar na. Wild worden de golven van de zee opgezweept, steeds hoger komen de schuimkoppen, steeds dieper vallen de golven neer.

En midden in al dat wilde gevaar en het geloei van de storm is een klein vissersbootje met een paar mannen er in. Het zijn ervaren vissers, en ze hebben al heel vaak een storm beleefd, maar zo erg als nu is het nog nooit geweest. Hun schip luistert niet meer naar het roer, de golven proberen het bootje vol water te plonsen. Alle mannen in de boot vechten voor hun leven. Alle? Nee, Eén niet. Die Ene ligt rustig te slapen midden in het dreigende gevaar. Die Ene is Jezus, de Zoon van God. Hij is vanmiddag met een paar van Zijn vrienden uitgevaren. Heerlijk rustig was de zee, en de zon scheen. Jezus was moe, en was gaan slapen achter in de boot. Niets vernam Hij van de storm die op kwam zetten, en nu ook Zijn leven bedreigt. Rustig ligt Hij daar maar en het lijkt wel of het Hem niets kan schelen, dat Zijn vrienden zo bang zijn.

Joop luistert met schitterende ogen. Fijn, zo'n verhaal van de zee! Maar als de vrienden steeds banger worden en Jezus maar steeds door slaapt, zou Joop hem wel wakker willen schudden....

O, gelukkig, Jezus heeft het roepen van de vrienden gehoord en ziet al die angstige gezichten. „Waarom zijn jullie zo bang? Ik was toch in de boot? Hebben jullie dan geen geloof meer?”

Dan gaat Jezus op de rand van de boot staan en zegt tegen de wind en de golven dat ze stil moeten zijn. En het wordt stil. Het water is weer vlak, en de boot vaart rustig verder naar de wal.

Vol verwondering heeft Joop geluisterd. Wat is die God toch sterk en machtig. O, hij wil erg graag een vriendje van dien God zijn. Zou dat wel mogen?

Voor ze naar huis gaan, bidt de meester weer met al

de kinderen, en als hij dan vraagt of God hen altijd helpen wil, en hun grote Vriend wil zijn, dan bidt Joop echt mee. Ja, dat wil hij graag: dat God zijn grote Vriend wordt.

III

Op het oorlogspad

Pas op, voorzichtig, hoor. Zachtjes, niet praten, jô....”

Stilletjes sluipen Joop en Harm achter elkaar aan door de schuur. Ze zijn Indianen en moeten hun rode zuster, Grietje, uit de handen van de blanke vijanden verlossen. Plotseling waren ze gekomen, de vreemdelingen, en hadden het meisje uit de wigwam ontvoerd. En waar is ze nu? Zullen ze nog op tijd komen?

Doodstil is het in de schuur en ademloos luisteren Joop en Harm of ze ook een gerucht horen, en zo de boosdoeners op het spoor kunnen komen.

Opeens kraakt ergens boven hen een balk. Zouden ze....

Nee, het is de poes, die nu het laddertje van de hooizolder afkomt. Toch eens kijken, je kunt niet weten. Harm voorop, Joop er achter aan. Heel voorzichtig steekt Harm zijn hoofd boven de ladder uit en kijkt naar alle kanten over het hooi. Nee, niets verdachts. Toch moeten ze haar hier ergens opgesloten houden. Overal hebben ze al gezocht, en dit is de laatste plek. Voorzichtig stappen ze van de ladder af, de hooizolder op. Voetje voor voetje komen ze vooruit. Hun ogen wennen al wat aan de schemer daar boven. Daar beweegt iets in de hoek onder het kleine dakvenster. Harm ziet het en wijst Joop er op.

In gebarentaal spreken ze af, er elk van een kant op

af te trekken. Joop links, Harm langs de muur rechts. Stap voor stap komen ze dichterbij. Harm is al vlak bij de hoek, als hij opeens iets tegen zijn benen voelt. Plof, daar ligt hij al in het hooi te spartelen. Joop probeert nog te ontkomen, maar een van de boosdoeners trekt hem weer van de ladder af, ook in het hol. Daar liggen ze nu allen uit te blazen, Joop, Harm, Grietje, en een paar schoolvrienden van Harm.

Het is vandaag een feestdag voor Joop. Hij is jarig. Het is al vroeg begonnen. Hij had nog maar net zijn ogen open vanmorgen, toen hij een pak zag liggen, een pak van thuis!

De boerin had het op de beddeplank gelegd, de vorige avond toen Joop al sliep.

Allerlei leuke dingen kwamen er uit: een boek van moeder, een rood-en-blauw-potlood van zijn buurvriendje. Maar het allermooiste vond Joop het cadeau van opa: het schip van een klomp met echte zeilen! Van de boerin kreeg hij een paar witgeschuurde klompen, waar hij nu al de hele dag trots mee rondwandelt. En hij mocht vriendjes vragen om 's middags te komen spelen.

Dadelijk uit school kwamen ze al, Harm en Grietje, Jan en Wim. Eerst probeerden ze in de vaart naast het huis het bootje, en natuurlijk haalde Wim een paar natte voeten.

„Zo, wou je weer niet geloven dat het water nat was?” zei de boerin, toen ze elk een glas limonade kregen met een dikke plak koek.

Later hebben ze dan Indiaantje gespeeld. Prachtig was het, en wat een schrik toen Harm en Joop bij hun thuiskomst van de jacht de wigwam leeg vonden! Helaas werden ook zij gevangen, en zullen ze nu alle drie geroosterd worden boven een vuurtje. Gelukkig redt de boerin hun leven door onder aan de trap te komen roepen: „Jongens, het begint al donker te

worden, hoor. Jullie moeten nu naar huis gaan, anders wordt moeder ongerust."

Gehoorzaam komen ze de ladder afduikelen en heffen een luid hoera aan voor de boerin en voor Joop.

IV

Joop en het varken

Nu is het Joop's laatste dag op de boerderij. Morgen gaat hij weer naar Rotterdam.

Als ze 's morgens gegeten hebben, zegt de boer tegen Geert: „Je moest maar even met Bles naar den smid gaan. Dat ene hoefijzer begint wat los te gaan. 't Houdt misschien nog wel even, maar morgen moet het dier de hele dag trekken; het is dus beter dat het eerst voor elkaar komt.”

Joop gaat met Geert mee, het land in, waar Bles loopt. Hup, een flinke sprong, en de knecht zit bovenop het paard. „Hort Bles,” en daar gaat het er van door. Met een flink gangetje naar het dorp.

Wat lijkt Joop dat fijn toe, bovenop zo'n paard te zitten. Zou hij. . . .

Z'n ogen gaan naar de andere paarden, maar hij schrikt er voor terug. Daar komt hij nooit bovenop. Ze zijn zo hoog, en zo groot, en zo sterk! Nee, dat durft Joop niet. Maar wacht eens. Er zijn toch wel kleinere dieren, die niet zo hoog van de grond zijn. Waar hij makkelijker op kan komen. Als hij het eens op een varken probeerde? Zo gedacht, zo gedaan.

Joop loopt naar het hoekje van het land, waar de varkens bezig zijn te wreten in de modder. Even kijkt hij met een vies gezicht naar de vuile boel. Op een paard is toch veel mooier.

Maar vooruit, als hij het varken eerst maar uit die hoek heeft zal het wel meevallen. Het land is verder

wel schoon, en dan stuurt hij het dier daar naar toe. Joop slaat zijn ene been over de dikke varkensrug heen en geeft het dier dan een flinke klap op zijn

rug. Even staat het varken met zijn kleine oogjes te knippen, maar dan. . . . Eer Joop weet wat hem overkomt, ligt hij met zijn rug in de modder. Het varken heeft zich omgedraaid op

zijn kant en krabbelt al weer overeind. Joop probeert het ook, maar het valt niet mee. Alles is zo glibberig en zo nat!

Pikzwart en huilend komt hij bij Jantje in de keuken. Die schrikt eerst heel erg.

„Heb je in de wijk gezeten?”

Daar komt ook de boerin aan. En als de beide vrouwen zien, dat Joop niets mankeert, moeten ze eerst eens flink uitlachen. 't Is ook zo'n koddig gezicht; van voren is Joop schoon, bijna tenminste, maar van achteren....

En als Joop dan vertelt hoe het gekomen is, kunnen ze niet meer ophouden van lachen.

„Wou je ruitertje spelen op het varken? Nee maar, daar moet je toch voor uit de stad komen om dat te gaan proberen. Kom maar gauw mee, dan zullen we je schoon boenen. En misschien mag je dan vanmiddag wel even op het paard zitten.” En nog schaterend van het lachen neemt de boerin Joop mee naar de pomp, waar hij een grondige beurt krijgt.

Als de boer en Geert het verhaal 's middags in geuren en kleuren verteld krijgen, bulderen ook die van het lachen. Joop ziet er nu zelf ook het grappige van in, en lacht vrolijk mee.

„Het is een mooi besluit van je tijd hier op de boerderij,” vindt de boer, „vanmiddag moet je dan maar even echt rijden. Geert zal je wel helpen. Doe het maar dadelijk na het eten. Je wou immers nog graag even naar het dorp, naar den meester van je Zondagschool?”

Ja, dat wil Joop graag. Hij wil den meester bedanken voor al de mooie verhalen.

Als hij later op den dag bij den meester aangebeld heeft, doet die zelf open. „Zo, Joop, je komt me zeker gedag zeggen, is het niet? Kom maar even binnen.” Joop loopt mee de gang door naar de kamer van den

meester. Allemaal boeken zijn daar en mooie platen aan de muur. Meester zoekt even in zijn kast en haalt er dan een mooi, rood boek uit.

„Kijk Joop, dit moet je maar van me meenemen als aandenken. Het is een Kinderbijbel. Al de verhalen die je van me gehoord hebt, en nog veel meer, staan er in. Ik hoop, dat je er flink in zult lezen.”

Vuurrood wordt Joop en hij stottert: „Dank u, meester, en . . . en . . . ook nog wel bedankt dat u verteld heeft van God en . . . dat Die ook een Vriend van mij wil zijn.”

Met het boek stijf onder zijn arm geklemd gaat Joop naar de boerderij terug. Hij wil het haast niet loslaten, en zou het het liefst zo onder de arm meegenomen hebben naar Rotterdam, maar dat gaat niet. De boerin pakt het in de koffer met nog veel meer dingen.

's Avonds voor hij naar bed gaat, voor het laatst in de hoge koets, wordt Joop gewogen op de bascule in de korenschuur. Hij is zes pond gegroeid en heeft heel wat ronder wangen en frisser kleur dan toen hij kwam.

Later, als hij in de hoge koets ligt, soest hij nog na over alles wat hij beleefd heeft. Wat zal Moeder blij zijn dat hij zo flink gegroeid is, en wat zal ze opkijken van al de verhalen die hij haar vertellen kan. Ze zal het ook wel erg grappig vinden, dat hij op het varken heeft willen rijden.

Maar het allermooiste zal hij voor het laatst bewaren. Dat van de Kinderbijbel en van den groten Vriend, dien hij hier gekregen heeft: den groten Vriend, die zo rijk en sterk is, en waar hij zo maar mee praten mag.

Hij zal vragen of God óók de Vriend van moeder en opa wil worden.